

1997 har været et godt år for Danmark og et godt år for Danmark også i europæisk sammenhæng. Jeg føler, at det er rigtigt, når jeg siger, at vi har nået tre store mål.

Det første mål, vi har nået, er, at regeringskonferencen om EU blev afsluttet til tiden og med succes. Konferencens resultat, den såkaldte Amsterdamtraktat, er, vil jeg gerne konkludere også i dag, en klart bedre traktat end den, vi har. Den nye traktat afspejler i vidt omfang danske ønsker og forslag. Må jeg bare nævne miljøet, beskæftigelsen, forbrugerpolitikken og åbenheden for at nævne nogle af de danske hjerte- og mærkesager.

For det andet blev 1997 året, hvor vi for alvor fik sat indsatsen for beskæftigelsen øverst på den europæiske dagsorden. Som jeg sagde, indeholder Amsterdamtraktaten nye og stærkere bestemmelser om emnet, herunder et helt nyt afsnit om beskæftigelsen. Fra dansk side har vi med tilfredshed konstateret, at de konkrete formuleringer i meget stor udstrækning svarer til det forslag, som vi fra dansk side fremlagde under konferencen.

Med denne nye traktat har vi nu fået de redskaber, der skal til for at udvikle et effektivt europæisk samarbejde på beskæftigelsesområdet. At den politiske vilje til at anvende disse nye redskaber er til stede, blev understreget af Det Europæiske Råd på beskæftigelsestopmødet i sidste måned.

Dette beskæftigelsestopmøde var jo netop prøven på, om den nye traktats mål og redskaber kunne virke i praksis, og jeg føler, at svaret er: Ja, det kunne de. Vi traf en række meget fornuftige konklusioner om det fremtidige samarbejde på beskæftigelsesområdet, og vi fastlagde en række meget fornuftige mål, herunder at vi alle skal tilstræbe, at ingen ung i noget EU-land kan gå ledig i mere end seks måneder, før man skal have et tilbud om at komme i sving igen i uddannelse eller i job, og tilsvarende, at ingen voksen kan gå arbejdsløs mere end højst tolv måneder, før man skal have et tilbud om aktivitet, uddannelse, job eller lignende.

Naturligvis kan man give sådanne tilbud tidligere, det siger sig selv, men det, at vi nu har fælles europæiske mål, gør, at hvert enkelt land har nogle pejlemærker, og at befolkningerne ved, at EU også interesserer sig intenst for denne sag.

På det forestående topmøde om ganske få dage i Luxembourg når vi årets tredje store mål, og det er beslutningen om at indlede udvidel-

sesprocessen med de central- og østeuropæiske ansøgerlande samt Cypren.

Det arbejde, som vi indledte år tilbage på Det Europæiske Råds møde i København i 1993, bærer nu i virkeligheden frugt. Der kan man se. Det er klogt en gang imellem at se vore aktuelle møder i et længere historisk perspektiv.

Det hele startede i København på topmødet i 1993. Nu ser vi konklusionerne udmøntet konkret. I foråret 1998 vil de konkrete optagelsesforhandlinger begynde. Danmark har præget udvidelsesarbejdet hidtil, og det vil vi fortsat gøre i årene fremover.

De resultater, der er opnået i EU i år, understreger med al ønskelig tydelighed værdien for Danmark af det europæiske samarbejde. I 1997 er der sat et tydeligt dansk præg på de afgørende europæiske beslutninger. I 1997 har vi vist, at det kan nytte, at vi kan gøre en forskel, hvis vi har en klar politik, hvis vi insisterer på den, og at vi også gør det under de konkrete forhandlinger. At ville noget, at have klare holdninger og at kæmpe for dem, giver resultater. Vi kan præge udviklingen, vi kan sætte os spor, hvis vi vil.

På Det Europæiske Råds møde i Luxembourg søsætter vi så udvidelsesprocessen. Det er vores generations største projekt. Ingen før os har haft så store muligheder, som vi har nu, og hvis vi griber forkert, risikerer vi, at ingen efter os får så store muligheder og dermed pligter. Det er på én og samme tid den største udfordring og den største mulighed i det europæiske samarbejdes historie.

Det drejer sig om at skabe basis for, at krig mellem lande i Europa nu bliver en historisk ballast og ikke en fremtidig risiko. I de kommende år vil EU-samarbejdet derfor være præget af tre store opgaver, der alle handler om dette fredens projekt:

For det første at gennemføre selve udvidelsesforhandlingerne med de central- og østeuropæiske lande, herunder de tre baltiske lande. Målet er at skabe et udelst Europa, et helt Europa, hvor alle kandidatlande optages i løbet af de næste 3, 5, 10 år. Ingen kan vel sætte en konkret dato, men alle kan have den samme ambition.

For det andet at fastlægge EU's finansiering efter 1999 og herunder gennemføre de nødvendige tilpasninger i den fælles landbrugs politik og EU's strukturpolitikker. Formålet er at skabe et økonomisk rationelt grundlag for udvidelsesprocessen.